

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 24.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366988272/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Det var jo ad dig de løe, Dosmer! – svarede Holger – hvad kommer det mig ved?»

»Men man troede jo dog, det var Eder.»

»Hvad gør det til Sagen, naar det dog var dig?»

»Men det veed Ingen!»

»Jeg veed det jo, og dermed Basta.»

»I er en underlig Herre» – sagde Jochum, og de reed videre.

Da de kom til Skoven, toge de Hvile under et Træ, og Holger fortalte den tro Jochum sit Eventyr i Hulen med Gubben og den skønne Mirza.

Med Forskrækkelse hørte Jochum, at Lykkeskillingen var borte, og hans Herre priste ham forgjæves den deilige Mirzas Skønhed og det gyldne Haar.

»Jo der har I gjort et godt Bytte, Herre! – sagde Jochum – I har givet al Verdens Rigdom bort for et Haar, sovet Æren bort, og er ovenikjøbet blevet gal af Elskov til en Hex, som Fanden nok allerede har taget.»

»Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen – sagde Holger – om et Aar skal jeg see hende igjen.»

»Inden den Tid – smidskede Jochum – har I nok været forelsket i hundrede andre Skønheder, hvis jeg ellers kjender eders gode Natur, Herre!»

Medens de endnu talte herom, kom et stort Jagtselskab forbi, med en prægtig Dame i Midten, som reed paa en staaagraa Ganger og skinnede som en Sol i de gyldne Klæder. Det var den skønne Prindsesse, med alle de tappreste Riddere fra Tourneringen. Da disse saae Holger sidde i Græsset i sin velbekjendte Rustning, hilsende de ham Alle med en lydelig Haanlatter: »der sidder den tapprø Holger Danske,» raabte de. Men da Prindsessen saae Holgers Ansigt, blev hun saa rød som Blod i sine deilige Kinder; hun satte Ridderne i Rette for deres Spot, og kunde ikke undlade, at hilse den fremmede Yngling, som ærbødigt havde reist sig, da hun nærmede sig, og, uden at forstyrres af Riddernes Haanlatter, med Velbehag betragtede den skønne Kongedatter, der saa fuldkommen lignede Mirza, paa den gyldne Løk og den barnlige Simpelhed nær, hvilken her maatte vige for Høihed og kongelig Anstand.

Jagtselskabet drog forbi og Holger udbød: »ja deilig, henrivende deilig er hun; men Mirza holder jeg dog meer af.»